

[Waldorff]

den om en forbrugsstigning på 4,5 pct. blev bl. a. af vores ordfører i går gennemhullet. Der var ikke nogen, der gjorde sig den umage at forsøge at tilbagevise denne gennemhulning af påstanden om en forbrugsstigning. Det er også temmelig vanskeligt at fastholde en begrundet tro på den forbrugsstigning, når man alene i første halvår 1978 har set en reallønsnedgang på 2,5 pct. Men det er da klart, at man er nødt til at lægge det røgslør af nationaløkonomisk digt og løgn ud over sine gerninger, for i modsætning til de borgerlige er socialdemokratiets fornemste funktion at få arbejderklassen til at affinde sig med en krisepolitik, som tjener borgerskabets interesser.

Tilsvarende letfærdigt behandler man sandheden, når det drejer sig om virkningerne på beskæftigelsen af det, man nu går og laver. Alle bare nogenlunde dokumenterede skøn siger, at SV-aftalen vil betyde mellem 20.000 og 25.000 flere arbejdsløse; det er et tal, der skal lægges oven i de øvrige, som man forventer vil miste deres arbejde. Op mod halvdelen af denne forøgelse skyldes momsforhøjelsen. Alligevel måtte vi opleve i går, at finansministeren stiller sig op og uden nogen som helst form for dokumentation afviser det skøn over antallet af arbejdsløse. Det er en temmelig fantastisk situation, at man efter en sådan ganske løs aftale stiller sig tilfreds med blot at afvise uden dokumentation de forsøg, som faktisk gøres fra anden side på at belyse virkningerne af den politik, som socialdemokratiet og venstre nu står sammen om.

Til sidst vil jeg sige noget om omstændighederne ved fremlæggelsen af krisepolitikken fra den nye regering. Det er noget, som ikke umiddelbart har så forfærdelig meget med økonomi at gøre, men det har temmelig meget med politik at gøre. Vi har hørt statsministeren udtrykke beklagelse og forundring over reaktionerne i sit eget parti og i fagbevægelsen, og vi har hørt adskillige under debatten i går omtale reaktionerne på arbejdspladserne og i fagbevægelsen med mangel på forståelse eller afstandtagen. Øjensynlig fatter man simpelt hen ikke i folketinget eller i socialdemokratiets top et kvidder af, hvad det er, der foregår. Jeg vil godt prøve at illustrere det.

Da SV-regeringen blev en realitet, blev vi udsat for det, man høfligt kan kalde en helt

igennem ufordøjelig mediebegivenhed. Min egen reaktion på disse opmarcherede ministre og topforhandlere i deres jakkesæt og nålestribe habitter lader sig ikke beskrive i et parlamentarisk sprog, som man kalder det, men det må i hvert fald have vendt sig i hver enkelt arbejder og pensionist og uddannelsessøgende, da man hørte denne messe af glatte og velformulerede bemærkninger om, at nu måtte vi holde igen. Nu måtte vi spænde livremmen ind, nu måtte vi bøje os for de økonomiske realiteter, alt imens det var klart, at disse herrer med længsel afventede det øjeblik, hvor de kunne tage deres diplomatter, forlade pressekonferencen og gå ud til de ventende ministerbiler eller sekretærrekvirerede taxaer. Det var en helt konkret oplevelse af classeskel og classesmodsatninger, og for den arbejderklasse, hvis hverdag består i at lade sig nedslide under et stadig opskruet tempo med den eneste virkning, at de bliver fattigere og fattigere, må dette have været præcis denne oplevelse af classesmodsatninger.

Man skal derfor ikke undre sig over de reaktioner, der for tiden er på arbejdspladserne. I virkeligheden skulle man langt snarere undre sig over, at de ikke er kraftigere, end de er, f. eks. fra de grupper, som må gå på socialkontorerne en gang om ugen, sidde der i stadig længere tid, 4-5 timer, og vente på at få udbetalt en stadig mindre støtte under stadig større social kontrol. Hvis man tænker på disse menneskers situation, så må man snarere undre sig over, at de ikke eksploderer, at de ikke går amok over denne situation.

Tove Jørgensen (DKP):

Det er en besynderlig trylleverden, vi befinder os i herinde i forhold til virkeligheden udenfor. Det er naturligvis naivt af mig, at jeg undrer mig, men jeg tror til gengæld, at de fleste mennesker udenfor deler min undren.

Herinde har vi f. eks. et parti, der kalder sig venstre; det er til gengæld det mest højreorienterede, der kan opdrives her i landet. Og så har vi et parti, der kalder sig socialdemokratiet. Efter den sprogbrug, der er gældende udenfor, ude i virkeligheden blandt befolkningen, skulle det betyde, at det var demokratisk og socialt. Men i den christians-